

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 003960 17 Кж
Бања Лука, 19.10.2017. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптуженог В.Ш., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката С.М. из Д., изјављеној против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003960 16 К од 21.4.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 19.10.2017. године, којој су присуствовали републички јавни тужилац Бранко Митровић, оптужени и његов бранилац, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Уважава се жалба браниоца оптуженог В.Ш., укида пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003960 16 К од 21.4.2017. године, и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003960 16 К од 21.4.2017. године, оглашен је кривим оптужени В.Ш., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) година. На основу одредбе члана 99. став 1. тачке а) и е) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је ослобођен обавезе да плати трошкове кривичног поступка и исти су пали на терете буџетских средстава.

Против наведене пресуде, благовремено, жалбу је изјавио бранилац оптуженог, адвокат С.М. из Д., због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи одговорности за предметно кривично дјело или укине и отвори претрес.

У сједници вијећа, бранилац оптуженог је изложио жалбу, остајући код приговора и приједлога из жалбе, које излагање је оптужени подржао. Републички јавни тужилац је предложио да се жалба одбије, као неоснована, и првостепена пресуда потврди.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци овог рјешења из сљедећих разлога:

Према разлозима садржаним у образложењу побијане пресуде, закључак о одлучним чињеницама у погледу идентитета извршиоца предметног кривичног дјела, заснован је на налазима ДНК експертизе број Но: 10/04 од 05.4.2004. године и број Но: 51/10 од 17.5.2010. године, Института за ... С., које доказе побијана пресуда дефинише као кључне (страна 6. пасус 3), те исказима свједока, оштећених М. и Б.Н., као непосредних очевидаца критичног догађаја, у чијој породичној кући је, критичног дана, извршено разбојништво.

Цијенећи наведено, са аспекта поступка прибављања доказа у поновној ДНК експертизи спорног биолошког трага, у наведеном Институту, на које пропусте се указује жалбом, а затим начина оцјене исказа свједока, очевидаца критичног догађаја, са аспекта њихових садржаја, основано се аргументима из жалбе доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Наиме, из резултата прве ДНК експертизе и налаза наведеног Института од 05.4.2004. године, утврђено је да на спорном биолошком трагу са унутрашње стране гумене рукавице (лабораторијски код – S1/04-04), ДНК профилирање није дало резултате, нити на једном од испитаних локуса (вјероватно усљед недовољне количине и високог ступња деградације потенцијално присутне ДНК), док је на спорном биолошком трагу са гумене рукавице (лабораторијски код – S2/04-04), утврђена смјеса више биолошких трагова са израженом доминацијом ДНК профила женске особе и дјелимичним профилем, највјероватнијег слабије заступљеног биолошког трага. Компаративном анализом неспорних ДНК профила крвних узорака Б.Н. (лабораторијски код – N1/04-04) и М.Н. (лабораторијски код – N2/04-04), установљено је да је М.Н. један од донора спорног биолошког трага, док је Б.Н. искључен, као потенцијални дозор.

Надаље, из резултата накнадне анализе и налаза Института број Но: 51/10 од 17.5.2010. године, раније изоловане ДНК са процесуираног спорног биолошког трага (лабораторијски код – S2/04-04), утврђено је да доминантна фракција наведеног биолошког трага потиче од М.Н., а компаративном анализом раније установљеног ДНК профила В.Ш. (лабораторијски код – N1/06-08) који је прибављен из другог кривичног поступка, утврђено је да, слабије присутне фракције наведеног спорног биолошког трага, потичу од В.Ш..

Надаље, у допису Института за ... С. од 07.3.2017. године, се наводи да у том Институту не постоји фотодокументација која је пратила отварање доказа намијењених за анализу (2004. године), са образложењем да је таква обавеза успостављена тек доношењем Правилника о начину прикупљања и узимања узорака биолошког материјала за потребе анализе ДНК у кривичном поступку, и да је раније, потреба за прављењем фотодокументације приликом отварања трагова, зависила од процјене ДНК аналитичара, са посебном напоменом да је изоловани ДНК из спорног трага у потпуности потрошен у ове двије анализе, те да је у цијелом периоду изолат са спорног трага био прописно чуван у Институту.

Цијенећи наведено, а посебно чињеницу да је поновна ДНК експертиза спорног, раније процесуираног биолошког трага (лабораторијски код – S2/04-04), рађена дана 17.5.2010. године, дакле, протеком 6 година од прве експертизе

(2004. године), да том приликом није сачињен записник нити фотодокументација о било којој радњи у поступку форензичке анализе, која обавеза произилази из члана 4. став 2. Правилника о начину прикупљања и узимања узорака биолошког материјала за потребе анализе дезоксирибонуклеинске киселине у кривичном поступку („Службени гласник БиХ“, број 35/07 од 14.5.2007. године), који је био на снази у вријеме поновне анализе (осим фотографисања празне епрувете, са потрошеним изолатом у ове двије експертизе), те дописа Института за ... С., од 07.3.2017. године, основано се аргументима из жалбе доводи у сумњу законитост у прибављању овог доказа, а посљедично томе и правилност чињеничних утврђења у погледу изолата који је био предмет накнадне ДНК анализе. Да је то спорни биолошки траг са гумене рукавице, изолован 2004. године (лабораторијски код – S2/04-04), како то закључује побијана пресуда, и на том доказу, као кључном, и једином у погледу идентитета извршиоца дјела, заснива закључак да је то оптужени В.Ш., није записнички констатовано, нити потврђено у виду фотодокументације, или на било који други начин радњом ДНК аналитичара Института у којем је рађена накнадна експертиза, у складу са цитираном обавезом из наведеног Правилника.

Тиме је, аргументима из жалбе, основано доведена у сумњу законитост у прибављању овог доказа, али и у сумњу правилности оцјене спроведених доказа, па тиме и исказа свједока М.Н., у дијелу у којем га првостепени суд, са аспекта садржаја (посебно описа физичких карактеристика лица које је њу напало), селективно цијени.

Цијенећи наведено, овај суд је уважио жалбу бараниоца оптужног, и на основу одредбе члана 329. став 1. тачка а) ЗКП РС, побијану пресуду укинуо и предмет вратио првостепеном суду на поновно суђење.

У поновном поступку суд ће отклонити недостатке на које је указано овим рјешењем, те оцјеном доказа на начин како то прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, донијети правилну и закониту одлуку.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић